

Núria Florenza i Serra

RETRAT DE SECOR

Maig, 77

Veig una primavera de camins polsosos
on tot esdevé groc, marcit i assedegat;
una brisa calivosa mou les fulles
mentre els ocells garrullen lliurement com naulits.
Les branques s'estenen feixugues
i les flors es vinclen,
els homes resten marcits
i capolats els sentiments.
La pluja no arriba,
el cel llis i clar, riu cada dia,
no vol plorar!
Si un núvol s'apropa
un vent fementit, cel enllà
l'arrossega, el dissipa;
a la terra, l'amor s'esvaneix.
Plora cel! que el teu llagrimaig
assaoni cors i sembrats;
fes rebrollar el sedejant terramper
i enardeix l'abúlia dels humans,
que no esdevingui ruda tardor
el pas de l'home per la terra.
Lluny de mi, aquest retrat de secor.